

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a**

**României**

**PETCU, DUMITRU**

**Explozia / Dumitru Petcu. - Deva : Emia,**  
2018

ISBN 978-973-753-430-9

821.135.1-31

**Coperta 1: Acuarelă pe carton.**  
**Pictura aparține autorului.**

Tehnoredactare și copertă: Sebastian-Codruț Făgăraș

Copyright: Dumitru Petcu

Copyright: Editura Emia

**Editura Emia,**

**Deva**

**[www.emia.ro](http://www.emia.ro)**

**E-mail:**

**[editurae,ia@yahoo.com](mailto:editurae,ia@yahoo.com);[office@emia.ro](mailto:office@emia.ro)**

*DUMITRU PETCU*

*PROLOG*

# **EXPLOZIA**

**Editura Emia**

## CUPRINS

<b>CAPITOLUL I</b>	
Explozia in subteran.....	Pag. 8
<b>CAPITOLUL II</b>	
Se caută vina.....	Pag. 23
<b>CAPITOLUL III</b>	
Beția fericirii împlinite.....	Pag. 32
<b>CAPITOLUL IV</b>	
În orașul zgârie-norilor.....	Pag. 47
<b>CAPITOLUL V</b>	
Capitala Statului Texas .....	Pag. 82
<b>CAPITOLUL VI</b>	
În centrul Africii.....	Pag.112
<b>CAPITOLUL VII</b>	
Din vestul Africii în Mexic.....	Pag.135
<b>CAPITOLUL VIII</b>	
Din nou acasă.....	Pag.162

## CAPITOLUL I

### EXPLOZIE ÎN SUBTERAN

În dimineața zilei de 29 noiembrie 1980, deși nu se luminase de-a binelea era o forfotă de nedescris la lămpăria minei Livezeni. Unii solicitau lămpi iar alții se echipau zgomotos pentru a intra în subteran. Se auzeau strigăte, înjurături și expresii necuvincioase adresate, în special, conducerii minei dar și fetelor de la lămpărie. Toată fierberea aceasta era specifică intrării în subteran.

Odată intrat în subteran maestrul Enică, om trecut de prima tinerețe, lucra cu multă dibăcie în abataj, dovedindu-se foarte folositor pentru brigada sa. Fusesse odinioară grădinar în Moldova, dar având mulți copii nu se mai descurca cu banii necesari familiei. Așa că luase calea Văii Jiului. Ca mulți ortaci lucra acum în minerit. Pe atunci minerii se bucurau de salarii mari, nu plăteau căldura din locuințe, iar consumul energiei electrice îl achitau într-un procent de 2%.

Cu toate că era un om deosebit de exigent cu minerii din echipa sa, totuși el era respectat de aceștia, mai ales datorită experienței sale în exploatarea cărbunelui.

Operațiunea de extragere a cărbunelui continua în mod alert, sterilul era puțin și frontul de lucru înainta cu repeziciune.

Când tocmai se pregătea să facă o pauză, maestrul Enică se uită în spate și-l văzu pe Gabriel trăgând, mai aproape, țevile necesare stației telegrizometrice care

înregistrau conținutul de metan din gazul existent în atmosfera din mină.

- Ce faci aici omule? îl întrebă nervos maistrul Enică.

- Trag țevile. Nu cred că dumneavoastră doriți să sărim în aer...bolborosi incoerent Gabriel.

- Dar te-ai gândit cât vom pierde la salariu în această lună dacă se oprește lucrul? Noi lucrăm în acord. Cât cărbune scoatem, atât suntem plătiți.

- Nu tovarășe Enică, dar nu pot face asta...Dacă săriți în aer?

- Ai s-o faci pentru Dumnezeu. Ai să oprești tragerea țevilor, sau...

- S-a făcut tovarășe. M-am gândit că dumneavoastră sunteți șef în această zonă și vă asumați întreaga responsabilitate. Am plecat...

- Vezi-ți de alte treburi până am să-ți transmit eu altceva.

- Să știi că eu sunt om de încredere. Nu am să spun la nimeni că dumneavoastră a-ți oprit tragerea țevilor care permit

stabilirea cu exactitate a procentului de metan din acest sector de lucru.

- Nu este vorba de încredere ori de neîncredere...Pur și simplu este vorba de bani. Dacă stația arată că procentajul de metan este mai mare decât cel admis se ordonă oprirea lucrului. Abia la sfârșitul lunii constatăm că luăm salarii reduse. Toți ortacii mă vor înjura și voi fi târât în diverse încurcături. Ce vrei să-mi ies din minți?

- Imediat părăsesc zona, deși nu mă sperie complicațiile. Sunt conștient că vă expune-ți la un mare pericol.

- Pentru a doua oară zic să pleci și totuși nu ești hotărât să părăsești sectorul meu.

Gabriel își strânse sculele și părăsi zona, fără să mai vadă privirea de vultur a maistrului Enică. Se îndreptă spre ascensor pentru a ieși la suprafață. Când plecă de la mina Livezeni era nemulțumit de faptul că cedase în fața maistrului. Se simțea o ființă

slabă, plină de căință, de regrete. Se înfundase într-o meditație nu prea clară.

Mergea pe strada principală ca un om beat, cu ochii rătăciți. Înțelegea el oare limpede ce-ar fi putut să urmeze dacă abatajul unde lucra brigada lui Enică sărea în aer....Greu de spus, dificil de intuit ceva.

Era o zi rece și mohorâtă de toamnă târzie. Zarea era întunecată din pricina norilor care coborâseră foarte jos, părând că se sprijină chiar pe acoperișurile caselor înșirate pe panta masivului Parâng.

Când ajunse acasă se așează la masa din sufragerie și-și sorbi ciorba fără să scoată un cuvânt. Aceasta în pofida multiplelor întrebări adresate de soția sa, puternic îngrijorată de starea jalnică a soțului ei.

\*

\*

\*

Se înnoptase de-a binelea când Gabriel se culcă în apartamentul cufundat în tăcere. Petrecu o noapte îngrozitoare. Nici nu se luminează bine de ziuă, când auzi pe cineva strigându-l. Era hotărât să nu deschidă ușa cu nici un preț. Dar cum ar fi putut rezista unui glas dulce, care rostea aceste cuvinte: “Scumpul meu soț, trezește-te. O explozie puternică a zguduit mina Livezeni. Se pare că sunt mulți morți și răniți.”

Se repezi la intrare și deschise brusc ușa Ancuței. A avea o figură descompusă, palidă și ochii înroșiți de nesomn. Se simțea puternic strâns de mâna viguroasă a destinului, rupt de oboseală, înspăimântat de ceea ce i se putea reproșa dacă explozia se datora acumulărilor de metan din zona unde lucra maistrul Enică.

Când intră în bucătărie Ancuța îl primi cu masa plină de bucate. Îl privi mirată de felul cum arăta în acea dimineață.

Gabriel bău ceaiul, nu putu mânca și îi ceru scuze soției sale.

- Ancuța! a exclamat el, gătit de emoție.

- Du-te scumpul meu Gabriel, sunt sigură că cei de la mină au nevoie de mulți oameni în aceste momente grele.

Gabriel o strânse în brațe și cu un ultim efort părăsi locuința. Era disperat...

Se gândea că ajuns la mină va fi reținut, anchetat asupra cauzelor producerii exploziei. Pe drum însă se liniști. Își dădu seama că țevile care erau în subteran pentru stația telegrizometrică nu puteau să rămână neafectate. Ele cu siguranță au fost aruncate în toate direcțiile, chiar și cele care nu reușise să le asambleze.

După ce goni aproape un sfert de oră cât îl țineau picioarele, sărind peste

numeroase băltoace de apă, Gabriel obosi și nu mai putu alerga ca un bezmetic.

El se găsea acum pe strada principală, dreaptă, care ducea la mina Livezeni aflată la marginea de sud a orașului Petroșani. Cu cât se apropia de mină, întâlnind la fiecare pas bărbați și femei care se grăbeau să vadă ce s-a întâmplat la mină, cu atât pasul său devenea mai lent, parcă mai temător. Gândirea sa era acaparată de tot ce era mai rău pentru el și familia sa. Devenise iar palid, rățăcit, mai tulburat și mai speriat decât orice persoană de pe drum.

Veni o clipă când îi fulgeră prin minte că poate chiar atunci se stabilise vinovații, că securitatea este pe urmele lui, că procurorii se preocupă cu perspicacitate să-i găsească un text de lege în baza căruia să-l trimită în pușcărie.

Trăi apoi o altă clipă când, râzând nebunește de sine însuși, și-o închipui pe soția sa voioasă, senină, gătită, râzând de el, bucuroasă că este liberă și a scăpat de o căsătorie nereușită.

Pe când potopul acesta de disperare îl bântuia, îl îndepărta de realitate, Gabriel privi în jur și zări în fața sa multă lume adunată de jur împrejurul minei Livezeni.

- Ce se petrece aici? îl întrebă el pe un cetățean care tocmai ieșea din mulțime.

- Habar n-am domnule, răspuse individul. Cică a fost o explozie și acum se caută cauza și vinovații...

Cel întrebat își văzu de drum și Gabriel pătruse în această mare de oameni. Mulțimea în care se amestecase era formată din rudele minerilor decedați, răniți, sau pur și simplu afectați de suflul exploziei. Dând din coate, înghiontând pe unul și pe altul, Gabriel ajunsese aproape de puțul principal de extracție și privea pierdut cum salvatorii scoteau din subteran victimele exploziei.

Morții erau întinși pe jos și rudele lor plângeau zgomotos la căpătâiul lor. Îl văzu și pe maistrul Enică mort și plin de praf de cărbune. Nimic nu mai amintea de omul sever care îl alungase din sectorul lui.

Cei care scăpaseră cu viață se găseau acum în brațele nevestelor și rudelor care nu mai ascultau de rugămințile medicilor. Aceștia le cereau tuturor să-i lase pe minerii afectați de explozie să intre de urgență în mașinile de salvare pentru a fi spitalizați.

Cu toate că medicii avertizau nevestele că pericolul pentru soții lor nu a trecut, că minerii ar fi arși pe căile respiratorii și șansele de a supraviețui sunt minime, acestea nu ascultau sfaturile cadrelor medicale și cereau insistent ca bărbații lor să vină acasă nu la spital.

Mulțimea părea că sporește clipă de clipă pe ridicătura unde se afla mina Livezeni. Gabriel îi ajută pe salvatori să care trupurile minerilor morți, răniților și nu de puține ori, a femeilor care leșinau la vederea soților lor fără suflare.

Se făcuse ora patru după-amiază și-n acest răstimp Gabriel muncise fără întrerupere pentru salvarea minerilor. Între timp, liniștea se așternuse pe întreaga zonă